

Vấn đề 1

Văn chương có đủ sức sửa sang việc đời thì mới đáng lưu truyền ở đời. Trong nền văn hiến nước ta, UTTS là người có thứ văn chương đó – Ngô Thế Vinh.

Yêu cầu: Viết thành đoạn văn bàn luận/lí giải (1/2 – 2/3 trang giấy)

Tham khảo:

Vì sao văn chương phải sửa sang việc đời? Vì có con thuyền nghệ thuật nào không xuất bến và cập bến đời rộng rãi? Có cánh diều văn chương nào mà sợi dây không gắn chặt với mặt đất mệnh mông? Nhưng, nếu chỉ là bên đời muôn đời không bồi không lở, chỉ là mặt đất bốn phương phẳng lặng cỏ hoa thì sự có mặt của văn chương liệu có cần? Sự sửa sang việc đời của văn chương liệu có thành thừa thải? Không! Bến đời luôn bên bồi bên lở, nên văn chương cần sửa sang, bồi đắp phù sa; dòng đời luôn đục khôn lường, nên văn chương cần sửa sang, khơi trong gạn đục; mặt đất ngổn ngang cỏ dại và hoa tươi, đường phẳng và hố sâu vực thẳm nên văn chương cần sửa sang cho đời bớt chớ treu hoa héo cỏ tươi, cho khách bộ hành an yên cất bước. Mỗi bến đời đều có kẻ sang sông. Mọi nẻo đường đều có người xuôi ngược. Văn chương có mặt ở đời suy cho cùng là vì con người vậy. Nếu con người là hoang thú thuở hồng hoang, văn chương chưa cần có vội. Nếu con người là thánh nhân, nó sẽ ngự ở cõi trời, văn chương không còn cần thiết. Nhưng ánh sáng thường không màu nhưng hóa ra nó có tận 7 màu sắc màu rực rỡ, con người vừa có nhân tính, vừa có thiên tính, vừa còn đó thú tính tối tăm. Nó là sinh vật bất toàn: ánh sáng và bóng tối, rồng phượng và rắn rết, thiên thần và ác quỷ (Nguyễn Minh Châu). Nó còn là cô Kiều tài tình hiếu hạnh đủ đường mà vẫn cả tin nhẹ dạ; là Hamlet đốn đau nhức nỗi với câu hỏi sống hay không sống khi truy tìm lẽ sống; là thằng Chí Phèo nửa người nửa quỷ dữ; là thằng AQ với nỗi thê thảm của phép thắng lợi tinh thần; là thằng Belicop nhột nhạt thoi thóp dở sống dở chết trong bao... Văn chương có mặt để sửa sang con người: kê lại chỗ lệch, làm đầy phần hao khuyết, rọi sáng vào vùng tối tăm, kéo họ ra khỏi cảnh lầm đường lạc lối. Vì thế, dầu có thần thông 72 phép, nghệ sĩ cũng không thể thoát khỏi thế giới này như TNK vẫy vùng đại não thiên cung cũng không ra khỏi bàn tay của Như Lai Phật Tổ. Như Chúa Giesu chịu đóng đinh trên cây thánh giá để cứu loài người, nghệ sĩ chân chính mang nặng một tình yêu đối với con người (NMC) khi tự nguyện mang cây thập tự ngôn từ. Thời trung đại, do văn – triết – sử bất phân, do quan niệm văn chương là phương tiện tải đạo, đàm gian, nói chí, tỏ lòng, ý thức dùng văn chương mà sửa sang càng được chú trọng nơi những người thay trời hành đạo, góp phần uốn mệnh mạch quốc gia. Tư Mã Thiên không chỉ làm công việc của một thái giám đơn thuần mà còn nối nghiệp KT, soi sáng cho đời. Bạch Cư Dị quan niệm làm thơ phải vì vua, vì quan, vì dân không phải làm thơ chỉ vì thơ. Những bài thơ của ông khiến vua phải cau mày, quan phải nghiêng răng thất sắc. Thạch Lam tâm niệm văn chương là khi giới thanh cao và đặc lực để vừa thay đổi thế giới giả dối, tà ác, vừa làm cho lòng người thanh sạch và phong phú hơn. Mọi nẻo đường đều dẫn tới thành Roma. Mọi sự sáng tạo chân chính, dầu không hẹn đều gặp nhau ở giá trị muôn đời như vậy đó!

Rubik iu các em <3